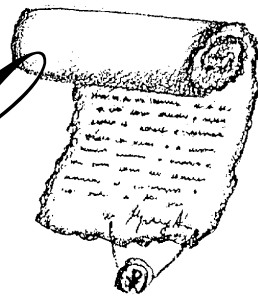

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2016. december 25. Karácsony

XXIV. évfolyam 3. szám

„Az Ige testté lett, és közöttünk lakott.”

Vannak események az életünkben, amelyek alapjaiban változtatják meg a mindennapjainkat. Ilyen egy gyermek születése, de a fiatal elköltözése otthonról vagy egy haláleset is. Amikor ezekre emlékezünk, elsősorban a történések állnak szemünk előtt, következményei, hogy miben alakította át mindennapjainkat, már nem játszanak jelentős szerepet. Az évek során elfogadtuk, megszoktuk az új helyzetet.

Karácsony ünneplésében is ez a megszokottság tapasztalható meg. Kialakult az ünneplés rendje családon belül, megszokott rend szerint járjuk körbe a rokonságot az ünnep napjaiban. Végső soron újat nem nagyon jelent már az ünnep.

Mégis, érdemes lenne úgy átélni idén az ünnepet, mintha egy új gyermek érkezne családukba. Ahogy a gyermek érkezése hosszú távra átalakítja a család életét, úgy lenne jó, ha Jézus születése alakítana mindennapi életünkön. Persze, legtöbbször nem nagy alakításra van szükség. Mégis, valami új szempont, új cselekvés, felfrissült kapcsolat teheti különlegessé az ünnepet.

Mindehhez azonban bátorság szükséges. Kilépní a megszokottból, új formát találni, új módon közeledni egymáshoz.

Karácsony napjai azért is alkalmasak különös módon is a megújulásra, mert kevesebb a munka, több a szabad idő, nagyobbak a lehetőségek. Használjuk fel tehát bátran ezeket a napokat, hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, felfedezzük a másikban a szépet, a jót! Bátorságunk, erőfeszítésünk eredményes lesz, általa szebbé tehetjük nem csak az ünnepet, hanem a hétköznapokat is.

Fülöp Ákos plébános

A TARTALOMBÓL:

Zarándoklat Mátraverebély-Szentkútra	2. oldal
Botos Ferenc: Mátraverebély-Szentkút.....	2. oldal
Keresztút a Budafoki kálvárián.....	2. oldal
Kedves Nagytényiek!	3. oldal
Emléktábla avatás.....	2. oldal
Olvassunk verset, mert érdemes!.....	3. oldal
Piroska és Farkas	3. oldal
Kempis	4. oldal
Krónika.....	4. oldal
Naptár	4. oldal

Botos Ferenc: KARÁCSONY

/haikuk/

por és csillagok
tűhegnyi pontba gyűlnek
míg kigyúl a fény

levél fonákján
hasadt kőlapon rejljő
írás: a Neved

templom ablakán
mint égi monstancia
tündököl a nap

„Istengyermek, kit irgalmad közénk lehozott...”

- Gondolatok a hálaadásról-

A Jóisten azt a feladatot adta nekünk, hogy közel hét éve külföldön élünk. Nagyobbik lányunk egy nemzetközi iskolában tanul. Az első tanév végén olyan élménnyel gazdagodtam, amit nem tudom, hogy itthon megélhettünk volna-e. Remélem, hogy egyre több szülőnek lesz része hasonlóan őszinte találkozásokban.

Úgy készültünk, hogy a tanévzáró ünnepség előtt mindkét tanító nénivel tudjunk beszélni és megköszönni a munkájukat. Ezekben a pár perces beszélgetésekben viszont mi kaptuk a legnagyobb ajándékot!

Megköszönték, hogy taníthatták a gyermekünket.

Megköszönték, hogy bízunk bennük, hogy jóra fogják nevelni, jóra fogják tanítani a lányunkat.

Hálásak voltak az elmúlt évért és ajándékként élték meg, hogy új gyerekeket ismerhetett meg.

Megköszönték, hogy új dolgokat tanulhattak a gyermekektől. Konkrét példákat mondtak, hogy mi az, amit egy magyar kislány adni tudott nekik és az osztálytársainak.

Imádságban tovább gondolva feltettem magamnak a kérdést, hogy én elég-szer adok-e hálát a gyermekeimért? Megköszönöm-e minden nap, hogy pont

Őket bízta ránk a Jóisten? Hálás vagyok-e az Úrnak, hogy én magam, Isten gyermeke vagyok? Imádságomban személyesen tudok-e hozzá szólni, és meg tudom-e köszönni az irántam való szeretetét?

A tanév vége óta sok idő telt el, de talán karácsony ünnepénél nincsen aktuálisabb időszak, hogy feltegyük magunknak ezeket a szeretet-kérdéseket. Az évnek ebben az időszakában mindannyiunk lelke sokkal finomabb, érzékenyebb. A „nagybetűs” Szeretetre vágyunk. Egyre jobban ki szeretnénk fejezni mások iránti szeretetünket és vágyunk arra, hogy minket is egyre jobban szeressenek.

Isten Fia emberré lett. János apostol így írja levelében: „Nézzétek, mekkora szeretetet tanúsított irántunk az Atya: hogy Isten fiainak hívnak, és azok is vagyunk.”

„Egyetlen módja van annak, hogy Istenhez való kapcsolatunk és bizalmunk növekedjék: imában találkozni Vele, beszélgetni Vele, szívből jövő és szívhez szóló szavakkal elmondani neki a szeretetünket.”
(Szent Josemaria Escrivá, Isten barátai 294.)

Istennel való találkozás a szívünk mélyén történik meg. Akkor, amikor rádöbbenünk, hogy nem véletlenül vagyunk a világon, hanem Isten elgondolásában öröktől fogva létezőnk. A találkozás akkor valósul meg, amikor Szent Pállal rácsodálkozunk Isten szeretetére és megkérdezzük Jézustól, „Mit vársz tőlem?” Isten kezére való ráhagyatkozás megadja nekünk a lelki békét, lélemben erőssé tesz, hogy életünk eseményeit a hit természetfeletti távlatából tudjuk megítélni.

*„Mindannyiunknak az istengyermekség igazi imáját kívánom...
azzal a vágygal, hogy valóban az Atya akarata szerint cselekedjete.”*
(Szent Josemaria Escrivá, Isten barátai 243.)

Baksay-Botos Eszter

Zarándoklat Mátraverebély - Szentkútra

Szeptember 10-én, gyönyörű, kora őszi, napfényes reggel egyházközségünk hívei, az esperesi kerület szervezésében elindultak Szentkútra, a ferences atyák által vezetett nemzeti kegyhelyre.

A zarándokok az 1200-as évektől látogatják e csodás helyet.

A legenda szerint Szent László király a kunok elleni csatájában a bekerítés elől menekülve, átugratott egy szakadékot, s lovának patája nyomán forrás tört elő.

Azóta többen meggyógyultak a Szent László-forrás vizétől. XI. Kelemen pápa kivizsgáltatta és elismerte a gyógyulások valóságát.

1210-ben templomot emeltek Verebélyen, s 1258-ban az apostoli Szentszék búcsújáró helyé nyilvánította. 1701-ben hívek ezrei előtt jelent meg a Boldogságos Szűz, karjában a kis Jézussal. A gyönyörű öltöztetős Madonna kegyzsobor a Szentkúti Nagybol-

dogasszony-templomban található. 2015. szeptember 5-én Erdő Péter szentelte fel a megújult kegyhelyet. Megszépült a kegytemplom, a rendház, a szabadtéri miséző hely, a szabadtéri oltár, a zarándokház.

Érkezés után lehetőség volt átlépni a szentévi kapun, és köszönteni a Boldogságos Szent Szűzet.

A szabadtéri oltárnál celebrált szentmiséig alkalom volt szentgyónásunkat elvégezni, a templomban elmélyülten imádkozni, az erdővel körülvett békés környezetben elmélkedni. A szép szabadtéri mise után, az árnyas fák alatt megebédeltünk, beszélgettünk, ittunk a Szent László-forrás vizéből.

Ákos atya vezetésével, közös imádsággal, énekléssel keresztutat jártunk. Hálát adtunk a Szentkúti Szűzanyának e csodás napért. Imádságos lélekkel, jókedvűen érkeztünk haza.

Popovics Zsuzsanna

Botos Ferenc: MÁTRAVEREBEÉLY- SZENTKÚT

/haikuk/

bükkök gót ívén
lángoló monstancia
a felkelő nap

lombok alól szólsz
megtört arcoknak beszélsz
gyönyörű asszony

tört szárnyakon csüng
egy kopott szövetkabát
fut és énekel

Keresztút a Budafoki kálvárián

Budafok első kálváriáját 1761-ben állították fel az akkori Fekete-hegy tetején. A felszentelést követően lett a hegy neve Kálvária-hegy. 1808-ban a gyarapodó hívek hozták létre az új, liturgikus teret, a rózsaszín márványkeresztekkel, valamint a mészkőből készült szobrokkal, melyet ma is láthatunk. A felújítás időről-időre megtörtént: az 1970-es években egy vandál rongálást követően, a 90-es évek elején restaurációra került sor, 2015-ben pedig az önkormányzat végzett felújítási munkákat. Az átadást követő héten, a július 8-i viharban a kálvária súlyosan megrongálódott, mivel a kidőlő tujafák összetörték a mellvéd kőbábo korlátját. Az érdekesség az, hogy Sárhegyi Zoltán, a helyi atya már jóval a vihart megelőzően ki akarta vágatni a tujákat.

Idén nyáron, már a felújítási munkák alatt pedig ismeretlenek sátánista jelképeket festettek rá.

A sok viszontagságon keresztülment kegyhelyen Szent Kereszt felmagasztalásának ünnepén sokan, nagyjából 200-an gyülekeztünk a Péter-Pál-kápolna előtt, gyertyákkal a kezünkben. A 8 órás harangszót követően Erdő Péter bíboros atya vezetésével stációról-stációra haladva idéztük fel Jézus szenvedéseit. A jeles eseménynek hangsúlyt adva Kubik Anna színművésznő olvasta fel a stációkhoz tartozó elmélkedéseket. Az út végén az elhunytak lelki üdvéért imádkoztunk, valamint sor került a kegyhely megáldására.

Péter atya kifejtette, hogy a közösség összetartozását, Istenbe vetett bizalmát erősíti a keresztútjárás. A keresztutakat nagyrészt dombra vagy hegyre építik, mivel a hívő ember vállalja a testi-lelki fáradozást, áldozatvállalást, főleg a nagybőjti időszakban.

Király Z.

Kedves Nagytétényiek!

Láttam egy korábbi fotót, úgy 40 évvel ezelőttről, ahol Keszthelyi Ferenc, korábbi plébánosunk volt lefényképezve az elsőáldozókkal együtt. Hát tekintélyes kis csapat volt! Lehetek vagy 40-50-en biztosan. Vajon most hány elsőáldozó lehet évente? Úgy tudom, ennek a töredéke.

Amikor ideköltöztem, az is volt úgy 32 évvel ezelőtt már, akkor bizony az éjjeli misére és a Húsvéti nagy misére alig lehetett a templomba beférni. Most azért kényelmesen elférünk.

Amikor Gábor atyával életre hívtuk a felnőtt hittant, akkor bizony jelentős létszámmal működünk. Mostanában bizony megfogyatkoztunk.

A fenti jelenségek mögött vajon mi bújik meg? Egyértelmű, hogy a társadalomban az egyház jelentősége csökken, egyre kevesebben hívők, ahogy általában fogalmaznak: „az egyház szabályai szerint”. A közelmúltban egy Pannónhalmán szervezett Háló találkozó kapcsán alkalmam volt felhívni több vidéki kisebb plébániát, és a tapasztalat nagyon szomorú volt. Korábban még mondhattuk, hogy: „már csak idősebb nénik járnak a templomba.” Jelenleg sok helyen már ezt sem mondhatjuk. Már ők sincsenek. A találkozón egy plébános azt mondta, hogy: „a 15 plébániám felében immár egy kereszténység utáni állapot található.”

Viszont vannak szép ellenpéldák is, főleg nagyobb városokban működnek nagy közösségi központok, ahol tömeg is van, fiatalok is vannak, sok program is van. Ezeknek a száma persze elhalványul a lehangoló példák mellett.

De éppen a jó példák önthetnek belénk is egy kis reményt, hogy itt Nagytétényben is meg lehet fordítani a rossz irányba haladó folyamatokat. Legutóbbi képviselő testületi ülésünkön a jelenlévők elfogadták, hogy tenni kell valamit, de azt, hogy mit, azt nem lehetett ott helyben eldönteni. Ezért az az elhatározás született, hogy jöjjön létre egy beszélgető kör, amelyben arról beszélgetünk, hogyan lehetne Nagytétényben lassú haldoklásunkat megállítani, egy virágzóbb egyházközséget teremteni. Jelen sorok írója nagy jelentőségűnek tartja ezt a kezdeményezést, mert az utóbbi években ilyen nem volt, továbbá abban biztosak lehetünk, hogy ha nem beszélgetünk erről, akkor nem is lehet semmit sem megváltoztatni. Ha beszélünk róla, garantálni akkor sem lehet semmit, de legalább az esélyét megadjuk valaminek!

Az érdeklődők az első beszélgetésen túl vannak, immár van belső szabályunk, és van hiánylistánk. Ez nem rossz alap, reméljük, hogy a havi alkalmaink valóban Nagytétény üdvösségére szolgálnak majd! Kérjük ehhez minden kedves olvasó imáját, javaslatait, ötleteit!

Ezekkel az ötletekkel kérem, keressétek jelen sorok íróját, a következő elérhetőségeken:

szeibert.andras@halo.hu; +36 20/264-3297

Szeretettel Szeibert András

Emléktábla avatás

Október 9-én délután három órakor szerény, szlovák és magyar nyelvű ünnepség keretében avatták fel azt az emléktáblát, melyet a **Tótkomlós Barátai Köre** helyezett el a kripta lejárata melletti falon abból az alkalomból, hogy templomunk építetője, kegyura báró Rudnyánszky József 270 éve engedélyezte az első szlovák családok letelepedését Tótkomlóson.

A mai Tótkomlós közelében a 16-17. században már létezett egy kicsiny, kilenc házból álló magyarok lakta település, mely a török hódoltság idején teljesen elpusztult. Az elnéptelenedett komlói birtok a Nyitra vármegyei származású báró Rudnyánszky József tulajdonába került.

Magyarország északi, szlovák lakta megyéiből a jobb élet és evangélikus vallásuk szabad gyakorlásának reményében Szentandrásra települtek jobbágy családok. Szorgalmuk és példás magaviseletük miatt szerette meg őket a terület birtokosa, ezért a vallási villongások miatt beleegyezett addigi lakhelyük elhagyásába. Az áttelepülést engedélyező szerződést 1746. január 8-án kötötték meg.

...*„Szentandrás nevű helységemben ekkoráig volt lutheranus valláson lévő (tót) jobbágyaimnak a szűk határnak mivolta miatt maradások nem lehet, azokat a megnevezett pusztára (Komlós) bebocsátottam...”*

A szlovák családok Szent György napján érkeztek az akkor már 150 éve lakatlan Komlós pusztára, a mai Tótkomlóusra.

A magyar és szlovák nyelvű emléktábla felirata:

*„Báró Rudnyánszky József
emlékére,*

aki 1746-ban letelepítette

Tótkomlóson az első szlovák családokat.

Tótkomlós Barátainak Köre 2016”

(botos i.)

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK
ÁLDOTT, BÉKÉS KARÁCSONYT ÉS
KEGYELMEKBEN GAZDAG

ÚJESZTENDŐT KÍVÁNUNK!

A HÍRLEVÉL SZERKESZTŐI

Olvassunk verset, mert érdemes!

Tűz Tamás: Késő karácsonyok

Kezdetben voltak már a végső dolgok,
alfa és ómega már összeért,
Jézuska lába szalmaszálba bomlott,
gyermekszeme meglátta már a vért,
amely Heródes késeiről csorgott.
Az első karácsonyon is csikaszk
farkasok bújták már az erdőt-bokrot
s az elveszettnek nem termett vigasz.

De volt Messiás, betlehemi csillag,
várták a szabadító hírnököt,
volt báránybégetés és szénaitlat,
Mária szeme fényben tündökölt.
Így van ma is késő karácsonyunkon:
lobogó gyertyák és kemény padok,
ha zúg a szél is kint s akármilyen súly nyom,
én akkor is aranykort álmodok.

PIROSKA ÉS FARKAS

amint hazaértek az iskolából, egymás szavába vágva újságolták: - Nagymama, az egyik fiú levelet írt Jézusnak a pokolból! Mit tetszik szólni hozzá?

Piroska hadarta tovább: - Levelet kellett fogalmazni valaki részére. Ő meg ezt találta ki, és olyanokat írt, hogy itt túl meleg van, de ő a hideget nagyon nem szereti, meg a pokolban nem kell senkit sem imádni, és most azt csinál, amit akar, összejött újra a régi cimboráival, nagyokat buliznak, köszöni szépen, jól érzi magát. Ugye nagyon vicces ötlet? De azért kicsit ...

És Piroska elhallgatott, látva nagymamája elkomorodását. Az történt, ami eddig még soha, nagymama jó darabig egy szót sem szolt. Aztán fakó arccal csak annyit mondott: - Ülünk asztalhoz, jó étvágyat kívánok.

Némaságban telt az ebéd. Az ima után nagymama ülve, keze összetéve maradt, erre a gyerekek is visszazöttyentek a székre.

- Bocsássa meg az Úr ennek a viccmesternek a tettét – kezdte nagymama.

- És bocsássa meg az Úr nekünk, felnőtteknek, mert mi vagyunk az oka, hogy ez a gyerek nem tudja, mit cselekszik. Én is bűnösnek érzem magam, amikor nem tudom jól továbbadni azt, amit János atyától a lelki gyakorlaton hallottam.

Farkas gyorsan megkérdezte: - Miért, mit mondott János atya?

- Ő a szerető Atyáról beszélt, aki azt mondja a fiának, nem értek egyet veled, de azt csinálsz, amit akarsz, vidd az örökséged. Aztán naponta megy ki, várja vissza a tékozlót, s öleli keblére, mikor végre összetörten megérkezik – folytatta nagymama.

- Meg arról az Atyáról, aki az utolsó órában is felfogadja a napszámost, nem azért a még elvégezhető csekélyke munkáért, hanem hogy őt este terített asztalához ültesse.

- Itt a karácsony, most igazán meg kell említeni: Fiát sem félt gyengécske csecsemőként az emberek kezébe adni. Akiket Ő felnövekedve szavaival, példájával tanított. És ezért rettenetes kínhalál lett a halála. S voltak, akik a megfeszítésekor röhögtek, gúnyolódtak! De Ő mindezt vállalta azért, hogy mi a mennyországba kerülhessünk.

- Milyenek vagyunk, akik kereszténynek véljük magunkat? Nem az Isten áll mindennapi életünk középpontjában! Nem sikítunk fel, amikor az erősek azt hirdetik, hogy a fejlődés kulcsa a szabad verseny. Pedig a világ Teremtője egymás letaposása helyett a szeretetet, az együttműködést ajánlja fő szempontnak. Nem szólunk, talán nem is motyogunk, amikor a hamis prófétáktól azt halljuk, hogy milyen nagyszerű dolog a szólásszabadság. Pedig a nyolcadik parancsot azt javasolja, hogy mondj igazat.

- Rádásul ezek a tanácsok nemcsak az üdvösségre akarnak vezetni. Mert akik képesek megfogadni, már itt, a földön lelki békében élnek.

Nagymama sóhajtott, lassan felállt, - no, fel a fejfel – mondta, s elkezdte leszedni az asztalt. ke

KRÓNIKA

Szept. 14. Esperes kerületi keresztút a Budafoki Kálvárián.

Szept. 20. Hittanosaink szüleinek találkozási alkalma.

Okt. 09. Elsőáldozás templomunkban.

Nov. 05. Gyalogos zarándoklat Budapestért az élő rózsafüzér nyomában.

Nov. 19. Erzsébetnapi Kenyérsütés hittanosainkkal.

Nov. 26. Adventi koszorú készítés.

Dec. 04. Mikulás fogadása a délelőtti mise végén.

Dec. 23. Idősek karácsonya.

Dec. 24. Pásztorjáték a templomunkban.

NAPTÁR

Dec. 30. **Szent család ünnepe**, a családok megáldása a 18:30-kor kezdődő szentmisén.

Dec. 31. **Évvégi hálaadás** a 17:30-kor kezdődő szentmisén.

Jan. 01. **Mária istenanyasága**. Szentmisék 10:00-kor és 18:30-kor.

Márc. 01. **Hamvazószerda**, a Nagyböjt kezdete, a nagyböjt lelki programjairól februárban adunk részletes tájékoztatást.

Ápr. 09. **Virágvasárnap**.

Ápr. 16. **Húsvét ünnepe**.

„Valahol fáradt láb

méri az út hosszát...”

/Szedő Dénes/

Budapesten, Budapestért zarándokoltunk november 5-én, szent Imre ünnepén.

Jó volt együtt lenni, menni. Ismeretlen kertvárosokban, utcánév táblákat betűzgetni, kicsit eltévedni. Nyitott templomokra rátalálni, azokba betérni, rózsafüzért imádkozni, elcsendesedni, megpihenni, felüdülni. Sietős emberek között ráérősen gyalogolni.

Nem volt jó csak négyen menni.

Tavasszal ismét útnak indulunk, jó lenne akkor többen lenni!

Boronkai Zsuzsanna

A Hírlevelet kiadja: a nagytestényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőczei Gábor plébános és Szeibert András, **Felelős kiadó:** Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András (főszerkesztő) (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel: (30) 456-5476 szeibert.andras@halo.hu

Németh András (tördelő-szerkesztő) (2440. Százhalombatta, Strand utca 44. Tel: (20) 915-5280 annus.nemeth@gmail.com

A plébánia levelesszekerényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.